

Zsolt 18,3-7

*Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram! Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott.*

Lk 16,13

*Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.*

A kényelmetlen igazság: Nincs „is-is” az életünkben, csak „vagy-vagy” van. Az első parancsolat: *Ne legyen más istened rajtam kívül!*

Úgy tűnik a mindennapokban, hogy ez nem igaz: símán lehet a kettőt egymás mellett csinálni. De a Szentírás tele van olyan történetekkel, amik az ellenkezőjét bizonyítják, Kezdve a bűneshől, Káin áldozatán át, Salamon és az őt követő királyok bálványimádásáig.

*...én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok!*

Ha én több úrnak akarok egyszerre szolgálni, akkor egyiknek se szolgálom igazán. Illés próféta szavaival: kétfelé próbálok sántikálni. S így természetesen sehova sem jutok. Legfeljebb, ha elég rugalmas vagyok, lemegyek spárgába.

Nagy bátorságot igényel az, hogy merjek az Isten mellett dönteni. Mert a pénz az látszik. Azon meg tudom venni, amire éppen szükségem van az életem folyásához. Sőt: Lehet, hogy ti is ismeritek ezt a mémet: *Pénzen igenis lehet boldogságot venni: úgy hívják: csoki...*

De mit is jelent egyáltalán, hogy nem a mammonnak, hanem Istennek szolgálom? Valami olyasmire kell gondolnom, mint amikor a

Napfivér Holdnővér című filmben Szent Ferenc pucérra vetkőzik, visszaadja a ruháit az apjának és elvonul a naplementében a természetbe?...

Nem kizárt, de valószínűleg számunkra nem ezt jelenti. Sokkal inkább azt, hogy úgy gazdálkodjak mindazzal, amim van (idő, pénz, tehetség), hogy az Istenre figyeljek közben. Erről szól például Jézus Példázata a talentumokról, vagy a hűséges szolgáról, aki nem dorbézolja el ura vagyonát, és nem kezdi el kínozni, kihasználni a szolgatársait, míg az távol van.

Most a legtöbb szerzetesrendnél úgy van, hogy a szerzeteseknek nincs saját vagyonuk, de ha valamire szükségük van, pl. egy új nadrágra, vagy pulcsira, akkor elmennek a pénztáros testvérhez, kérnek tőle pénzt, aztán vásárlás után hozzák a számlát, meg ha maradt pénz, akkor azt is. Gondold el, hogy ha te lennél ebben a helyzetben, miben csinálnád másként a dolgaid: Ha egy szerzetes testvéredtől kellene pénzt kérni ruhára, fodrászra, egyéb dolgokra (telefon, mozi stb.)? S ugyanígy: tőle kellene arra is engedélyt kérned, hogy mondjuk a következő pár órát mivel töltsd (nyilván az imádkozáson, kötelező munkán kívül, vagy a helyett)?

Persze mi nem vagyunk szerzetesek, de Isten felé mégis van felelősségünk azért, hogy hogyan töltjük el ezt a pár évtizedet. És nem is csak Őfelé vagyunk felelősek: felelősek vagyunk magunk felé, felelősek vagyunk a szeretteink felé, barátaink, gyülekezetünk felé, sőt igazából az összes többi élőlény felé. Szoktak hivatkozni a jegesmedvékre, akiknek már alig van hol élniük, mert elolvad alattuk a jég. Még őértük is van valami felelősségünk...

De ezzel nem valamilyen határtalan szorongásba akarlak titeket taszítani (*Te jó ég, miattam fulladnak tengerbe a jegesmedvék!...*). A célja Jézus mondatának is az, hogy segítsen tudatossá tenni: Miért is vagyok itt? Miért élek? Merre tartanak?

Tétje van az életednek! Fontos vagy!